

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **R. Ch.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017, č. j. KUJCK 83864/2017, sp. zn. ODSH/111727/2016/pevac SO 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 2. 2019, č. j. 53 A 12/2017 – 87,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Městský úřad Strakonice rozhodnutím ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. MUST/003200/2016/OD/kop, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). K žalobcově odvolání žalovaný rozhodnutí městského úřadu pro nepřezkoumatelnost výroku (absence formy zavinění) a pro použití nesprávného zákonného ustanovení při ukládání sankce zrušil a věc mu vrátil k novému projednání (rozhodnutí ze dne 25. 10. 2016, č. j. KUJCK 140357/2016).

[2] Městský úřad následně rozhodnutím ze dne 23. 2. 2017, sp. zn. MUST/003200/2016/OD/kop, č. j. MUST/009500/2017/OD/kop, uznal žalobce vinným

ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se dopustil jako řidič osobního vozidla tov. zn. Porsche, r. z. X, tím, že dne 10. 1. 2016 ve 12:29 jel na silnici č. I/4, v ulici Nádražní v obci Volyně, ve směru od obce Strakonice na obec Vimperk a za výjezdem z čerpací stanice Benzina Policie ČR, Dopravní inspektorát Strakonice, pomocí silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI umístěného u domu č. p. 277 u odbočky k vlakovému nádraží naměřila rychlost jízdy 77 km/h v obci, v uvedeném úseku komunikace, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 74 km/h, čímž porušil § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[3] Městský úřad dále uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť při následné silniční kontrole nepředložil na výzvu policisty řidičský průkaz ke kontrole, čímž porušil § 6 odst. 11 zákona o silničním provozu. Městský úřad uložil žalobci pokutu 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, na jehož základě žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu tak, že zpřesnil jeho výrok (uvedením, že správní orgán prvního stupně použil zákon o silničním provozu ve znění účinném ke dni spáchání přestupku). Ve zbytku ponechal rozhodnutí beze změny.

[5] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji zamítl.

[6] Konstatoval, že rozhodnutí městského úřadu obsahuje přezkoumatelné úvahy o výši pokuty. Městský úřad zvažil všechna zjištěná a posuzovatelná kritéria ve smyslu § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Není pochyb ani o zákonnosti uložené pokuty. Soud zdůraznil, že žalobci nebyla k tíži kladena jeho bohatá přestupková minulost, bylo tomu naopak (správní orgán přihlédl k tomu, že poslední přestupek žalobce spáchal před pěti lety). Pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby. Soud neshledal důvodnou námitku porušení zákazu dvojího přičítání. Přihlédl-li městský úřad k tomu, že rychlost byla překročena o 24 km/h, šlo v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích o přihlédnutí ke konkrétní závažnosti přestupku. Podobně správní orgán přihlédl k místu a času spáchání přestupku. Pokud se žalobce domníval, že městský úřad v obdobných případech postupuje odchylně, měl toto své tvrzení podložit konkrétním důkazem a svůj názor blíže rozvést. Krajský soud byl přesvědčen, že uložená pokuta plně odpovídá individuálním okolnostem případu.

[7] Skutečnost, že městský úřad neprovedl žalobcem navržené důkazy (dokumenty BBC a Daily Mail, které se věnují problematice slip efektu), nepředstavuje podle krajského soudu porušení vyšetřovací zásady. Tuto zásadu je nutno vnímat v kontextu ostatních zásad správního řízení, např. zásady volného hodnocení důkazů. Je zřejmé, že městský úřad měl skutkový stav za dostatečně zjištěný a řádně zdůvodnil, proč navržené důkazy neprovedl. Městský úřad podrobně vysvětlil, proč dospěl k závěru, že nemůže dojít ke slip efektu z důvodu měření pod jiným než nenulovým úhlem. S těmito závěry se krajský soud ztotožnil. Z rozsudku ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017 - 56, který se týkal užití totožného typu laserového rychloměru, jasně vyplývá, že vyjádření dovozce přístroje je relevantní zdroj informací, který lze použít ve správním (i soudním) řízení jako důkazní prostředek. V daném případě neexistovala žádná objektivní pochybnost o správnosti provedeného měření rychlosti žalobcova vozidla. Stěžejní je, že umístění záměrného kříže na fotografii z měřicího zařízení nevzbudilo žádnou pochybnost o tom, že bylo změřeno právě žalobcovo vozidlo a je zřejmé, že měření probíhalo čelem k vozidlu.

[8] Krajský soud měl z listinných důkazů ve správním spise za prokázané, že měření rychlosti vozidla žalobce byly spolehlivě zjištěny relevantní skutečnosti. Použité měřicí zařízení bylo řádně ověřeno Českým metrologickým institutem a splňovalo veškeré požadavky na přesnost měření. Zpochybňuje-li žalobce přesnost měření tvrzením, že došlo ke slip efektu, je na něm, aby svá tvrzení rovněž prokázal. To žalobce neučinil a neuvedl žádné relevantní skutečnosti a okolnosti, které by jeho tvrzení mohly podpořit. Žalobce zůstal pouze u tvrzení a požadavků na zcela irelevantní důkazní návrhy. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem správních orgánů, že rozhodným důkazem o tom, že rychloměr bylo možné používat v inkriminované době k měření rychlosti vozidel, bylo platné ověření Českého metrologického institutu. Z téhož důvodu soud neprovedl jako důkaz testy BBC a Daily Mail, které nemohou zpochybnit platné ověření rychloměru pro měření v ČR.

II. Kasační stížnost

[9] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhuje zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nijak nevypořádal s jeho tvrzením, podle kterého se městský úřad nezabýval námitkou podjatosti, přestože jej k tomu zavázal žalovaný. Nevypořádání námítky podjatosti je přitom podstatnou vadou řízení.

[11] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaný při ukládání pokuty zohlednil všechna zákonná kritéria. Městský úřad nijak nezohlednil např. následek, způsob spáchání, zavinění, pohnutku pachatele, zda byl postižen za skutek v disciplinárním řízení. Správní orgán vůbec neuvedl, jaký vliv na výši pokuty měla skutečnost, že v řízení byly projednány dva přestupky, neuvedl ani, zda okolnosti zmíněné v odůvodnění hodnotil jako přitěžující, neutrální či polehčující. To lze dovodit pouze z kontextu. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že správní orgány neporušily zákaz dvojího přičítání. Správní orgány nesprávně při ukládání sankce zohlednily, v jaké míře došlo k překročení rychlosti, dvakrát zohlednily místo a čas spáchání přestupku. Naopak nebyly zohledněny polehčující okolnosti, např. kvalita pozemní komunikace, přehlednost úseku, technický stav luxusního vozidla stěžovatele s nadstandardní výbavou a zejména brzdami. Podle stěžovatele je úvaha krajského soudu o irelevantnosti těchto skutečností nepřezkoumatelná. Při výměře sankce měla být zohledněna též délka správního řízení. Městský úřad nesprávně přihlížel k přestupkovému jednání spáchanému před pěti lety a nerespektoval tak, institut zahlazení odsouzení.

[12] Stěžovatel namítá, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Správní orgány i krajský soud k provedení měření přistoupily tak, jako by bylo zcela nezpochybnitelné. Z právní úpravy však nevyplývá žádná „fikce správnosti“ měření rychlosti. I měření rychlosti laserovým rychloměrem může být vadné. Správní orgány měly provést navržené důkazy, pokud tak neučinily, měl jim jejich provedení přikázat krajský soud, případně dokazování provést sám.

[13] Stěžovatel a jeho advokát nesouhlasí se zveřejněním svých osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[14] Žalovaný s kasačními námitkami nesouhlasí, setrvává na svém vyjádření k žalobě a se závěry krajského soudu se ztotožňuje. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Soud konstatuje, že kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti, je přípustná a projednatelná.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

III.a) Vypořádání námítky podjatosti

[17] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Krajský soud se obecně formulovanou námitkou nevypořádání odvolacích námitek zabýval. V bodu 92 rozsudku konstatoval, že se městský úřad ve druhém rozhodnutí vyjádřil ke všem námitkám, o čemž podle krajského soudu svědčí též to, že s jejich vypořádáním stěžovatel věcně polemizuje.

[18] Soud si je vědom pokynu žalovaného obsaženého ve zrušujícím rozhodnutí, kterým zavázal městský úřad mj. též k vypořádání námítky podjatosti v novém rozhodnutí. Byť tak městský úřad přímo v odůvodnění rozhodnutí následně nečinil, nejedná se o vadu, která by snad mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť k řádnému vypořádání námítky podjatosti došlo již dříve, a to sdělením, na které zrušující odvolací rozhodnutí nemělo žádný vliv.

[19] Soud připomíná, že stěžovatel uplatnil námitku podjatosti oprávněné úřední osoby v rámci odvolání proti prvnímu rozhodnutí městského úřadu. Městský úřad na tuto námitku reagoval sdělením ze dne 30. 8. 2016. V něm uvedl, že o námitce nerozhodl formou usnesení, neboť ji posuzoval jako podnět (námitka nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu). Nadřízená oprávněné úřední osoby pak ve sdělení konstatovala, že neshledala žádný důvod, pro který by tato osoba měla být vůči stěžovateli podjatá.

[20] Tento postup městského úřadu považuje soud za zákonný. Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení *namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřiblíďne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.*

[21] Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení, účastník řízení musí uplatnit námitku podjatosti, jakmile se o ní dozví. Dojde-li správní orgán k závěru, že účastník řízení neuplatnil námitku bez zbytečného odkladu poté, co se o ní dozvěděl, není jeho povinností rozhodovat o ní usnesením. Opožděně uplatněnou námitku podjatosti je pak nutno vnímat pouze jako neformální podnět, na jehož základě správní orgán z moci úřední tvrzenou podjatost prověří. Tuto skutečnost účastníku řízení sdělí. V nyní posuzované věci městský úřad přesně takto postupoval, přičemž není žádná pochybnost o opožděnosti námítky podjatosti, která byla uplatněna dne 18. 8. 2016 z důvodů, které stěžovatel vyvozoval z vyjádření úřední osoby ze dne 27. 4. 2016. K žádné závažné vadě řízení, která by dle stěžovatele měla spočívat v nesprávném či pozdním vypořádání námítky, tak nedošlo.

III.b) Výše uložené pokuty

[22] Další kasační námitka míří do odůvodnění výše uložené pokuty. Správní orgány se podle stěžovatele nevypořádaly se všemi zákonnými kritérii, která měly brát při ukládání pokuty v potaz (např. následek, způsob spáchání, zavinění, pohnutka, zda byl za skutek postižen v disciplinárním řízení).

[23] Zákon o přestupcích v § 12 odst. 1 stanoví, že *při určení druhu sankce a její výměry se přiblíďne ke závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, ke okolnostem, za nichž byl spáchán, ke míře zavinění, ke pohnutkám a ke osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek*

postižen v disciplinárním řízení. Podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích se za více přestupků též pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprůsňější postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků.

[24] V nyní posuzované věci byl nejprůsňější postižitelným přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za který se podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uloží pokuta od 2.500 do 5.000 Kč.

[25] Městský úřad na s. 10 rozhodnutí uvedl, že „přihlédl k závažnosti jednotlivých přestupků, k četnosti přestupků, k formě zavinění. Přihlédl k výši naměřené rychlosti a k místu, kde k překročení stanovené rychlosti došlo. Limit daný zákonem o silničním provozu obviněný překročil o 24 km/h (o 4 km/h překročil spodní hranici rozpětí, které je vymezené v § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu) na silnici I. třídy, která prochází obcí, kde lze očekávat zvýšený výskyt osob. Správní orgán považuje překročení limitu o tuto hodnotu jako hazard, kterým ohrozil zdraví, život a majetek nejen svůj, ale především ostatních účastníků silničního provozu, či osob u přilehlých stavení, kde byl předpoklad, že se na daném místě, v daný čas (12:29 hod.) mohou vyskytovat. Dále správní orgán přihlédl k osobě přestupce, když v evidenční kartě řidiče ověřil, že má sedm záznamů v přestupcích, z nichž ve čtyřech případech se jedná o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Poslední přestupek byl spáchán před pěti lety, což zmírňuje negativní dopad na stanovení výše sankce. (...)“

[26] Je zjevné, že městský úřad postupoval při určování sankce a její výměry plně v souladu se zákonem o přestupcích. Zohlednil způsob spáchání a jeho následek (došlo k ohrožení zdraví, života a majetku) a okolnosti, za nichž byl spáchán (přestupek spáchán u přilehlých stavení ve 12:29 hod.) i k osobě přestupce (k otázce dřívějšího přestupkového jednání viz níže). Z hlediska formy zavinění vycházel ze závěru vyplývající z předcházející pasáže odůvodnění rozhodnutí, ve které dospěl k tomu, že oba přestupky byly spáchány ve formě nevědomé nedbalosti. Správní orgán tak i vzhledem k povaze dotčených přestupků dostatečně vyjevil své úvahy týkající se výše uložené sankce.

[27] Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak se domáhá stěžovatel (např. řešení otázky pohnutky pachatele či postižení skutku v disciplinárním řízení za situace, kdy tato okolnost v řízení nevyvstala, nemá své opodstatnění). Účelem § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgán v této věci nepřekročil zákonné meze správního uvážení a stanovil sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 – 36). Výše pokuty, uložené za dva přestupky, se nachází ve spodní polovině zákonného rozpětí a lze ji hodnotit spíše jako mírnou.

[28] Stěžovatel se domáhá toho, aby městský úřad v rámci svých úvah o výši ukládané pokuty zohlednil též další okolnosti (stručně řečeno kvalitu pozemní komunikace a stěžovatelova vozidla). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že považuje za nepřiměřené, aby správní orgán při ukládání sankce za naprosto běžné přestupky (o které jde v posuzované věci), kterými jsou uznání řidiči vinni v desítkách či možná stovkách případů denně, zkoumal a posuzoval technický stav každého vozidla (opotrebenost brzd apod.), případně kvalitu pozemní komunikace, a z nich dovozoval okolnosti rozhodné pro výši sankce.

[29] Nároky, které se snaží stěžovatel na správní orgány klást, by dalece přesahovaly jejich zákonem stanovenou povinnost svá rozhodnutí řádně odůvodnit a vedly by k nutnosti mnohem podrobnějšího odůvodnění, než jaké je běžné a zákonem předpokládané v případě rozhodnutí trestních soudů. Je třeba si uvědomit, že trestání za přestupky tohoto typu (skutkově naprosto

jednoznačné) má být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci. Toho jistě není možno dosáhnout nepřiměřeným zvyšováním požadavků na odůvodňování výše uložené sankce, které by snad mělo spočívat v zohledňování technického stavu vozidla a komunikace a které by tak s největší pravděpodobností správní orgán nebyl schopen učinit bez znaleckého posudku.

[30] Obdobně je tomu v případě stěžovatelem zmiňované délky správního řízení a správní praxe, které není třeba za „standardních“ podmínek vnímat jako okolnost hodnou zohlednění při ukládání pokuty za tento typ přestupků. Krajskému soudu tedy nelze nic vytknout, pokud stěžovatelův požadavek na zohlednění těchto kritérií považoval za nerelevantní. Nejvyšší správní soud má shodně s krajským soudem za to, že správní řízení trvajících 13 měsíců nelze mít za natolik dlouhé, aby jeho délka musela být brána v potaz při ukládání sankce.

[31] Co se týče okolnosti, že pokuta byla uložena za dva přestupky, soud poukazuje na výrok rozhodnutí městského úřadu, ve kterém jednoznačně odkázal na § 12 odst. 2 zákona o přestupcích zakotvující ukládání společného trestu. Byť to tedy neplyne přímo z odůvodnění rozhodnutí, je patrné, jaký vliv na výši pokuty mělo společné projednání dvou přestupků (tj. uložení společného trestu v souladu s § 12 odst. 2 zákona o přestupcích).

[32] Nezákonnost rozhodnutí nelze spatřovat ani v tom, že městský úřad výslovně neuvedl, které okolnosti vzal za přitěžující a které za polehčující. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že hodnocení okolností jako polehčujících či přitěžujících je patrné z kontextu rozhodnutí. Tato skutečnost je pro přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu dostačující.

[33] Krajský soud též správně uzavřel, že v dané věci nebyl porušen zákaz dvojího přičítání. Městský úřad nepřičetl stěžovateli dvakrát k tíži, že k překročení rychlosti došlo v obci. Při ukládání sankce totiž zohlednil jako přitěžující okolnost konkrétní místo spáchání přestupku (u přilehlých stavení), tedy okolnost odlišnou od znaku skutkové podstaty. Z odůvodnění rozhodnutí pak vůbec neplyne, že by správní orgán ke stěžovatelově tíži dvakrát zohlednil čas spáchání přestupku. Čas spáchání přestupku není znakem skutkové podstaty, a porušení zákazu dvojího přičítání tak není vůbec myslitelné.

[34] Za porušení zákazu dvojího přičítání nelze považovat ani zohlednění míry porušení právní povinnosti jako okolnosti relevantní pro ukládání sankce.

[35] Podstatné pro naplnění znaků skutkové podstaty je, že došlo k překročení maximální rychlosti (pro naplnění objektivní stránky přestupku je nutno, aby došlo k překročení rychlosti v rámci určitého zákonem vymezeného rozpětí). To, v jaké *intenzitě* k naplnění znaků skutkové podstaty došlo (o kolik km/h pachatel skutečně rychlost překročil) je otázkou odlišnou, která na naplnění znaků skutkové podstaty nemá vliv, a lze ji proto hodnotit jako polehčující/přitěžující okolnost. Krajský soud tyto dva aspekty správně oddělil, pokud konstatoval (bod 54 rozsudku), že přihlídnutí k překročení rychlosti o 24 km/h oproti zákonem stanovené nejvyšší dovolené rychlosti představovalo hodnocení konkrétní závažnosti přestupku (oproti hodnocení naplnění znaků skutkové podstaty překročením spodní hranice zákonného rozpětí o 4 km/h).

[36] Stěžovatel ve vztahu k výši pokuty závěrem namítá nerespektování institutu zahlazení odsouzení. K tomu soud uvádí, že byť judikatura dovodila možnost analogického využití tohoto institutu v řízení o přestupcích, neznamená to, že (obdobně jako je tomu v trestání soudním) nelze dřívější (zahlazená) „odsouzení“ nijak zohlednit (srov. např. rozsudek ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017 – 35, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec

ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49, č. 2912/2013 Sb. NSS). Ba naopak, dřívější (byť zahlazená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy. Současně nelze přehlédnout, že v nyní posuzované věci městský úřad dobu, která uplynula od spáchání dřívějších přestupků, hodnotil spíše ve prospěch stěžovatele.

III.c) Slip efekt

[37] Stěžovatel zpochybnil skutková zjištění vztahující se k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu tvrzením o zkreslení měření rychlosti z důvodu existence tzv. slip efektu. Tento „efekt skluzu“ by měl podle stěžovatele spočívat ve zkreslení výsledku měření v důsledku „sklouznutí“ paprsku laserového rychloměru (lidaru) po vozidle v průběhu měření (například kvůli pohybu ruky při měření).

[38] K této námitce soud předesílá, že (jak již vyslovil např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56): „*Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybnován.*“ Právě zmíněné podklady rozhodnutí (oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru) tvořily základ pro zjištěný skutkový stav.

[39] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále zdůrazňuje, že správní orgány ani krajský soud nevycházely ze stěžovatelem tvrzené „presumpce správnosti“ měření provedeného laserovým rychloměrem. Pokud ale správní orgány obstaraly takovou sadu důkazů, která stran správnosti měření nevyvolává žádné pochyby, je třeba mít (pokud není prokázán opak) za to, že měření proběhlo správně. Stěžovatel naproti tomu nepřednesl žádná relevantní tvrzení, ani důkazní návrhy, které by byly (alespoň hypoteticky) s to zpochybnit skutková zjištění vyplývající z podkladů obsažených ve správním spisu.

[40] Ve vztahu k laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI, použitému k měření rychlosti i v nyní souzené věci, ostatně soud již dříve vyslovil, že pokud měřicí zařízení měření provedlo, muselo být postupováno řádně, v souladu s návodem k obsluze. Pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. V posuzované věci je podstatné, že ke změření rychlosti došlo – k chybě při měření tedy nemohlo dojít (srov. rozsudky ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, či ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 304/2018 – 39). Z rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 476/2018 – 32, na který odkazuje stěžovatel, neplyne žádný závěr o neexistenci funkce neprovedení měření v důsledku chyby u tohoto typu rychloměru. Rozsudek se týkal jiného typu rychloměru a stěžovatel nadto tvrzení o „technické neproveditelnosti“ funkce neprovedení měření v případě vadného postupu obsluhy přebírá z narační části rozsudku, nikoli z vlastního posouzení věci soudem.

[41] Stěžovatel zpochybnoval správnost měření kvůli tzv. slip efektu. Podle tvrzení stěžovatele, která uplatnil již ve správním řízení, k slip efektu dochází, pokud se zařízení v kritickém momentu měření pohne, tedy při měření, které je prováděno mobilně, tzv. z ruky. Stěžovatel tvrdil, že k němu může dojít i při automatickém měření na stativu. Stačí, aby se vozidlo pohybovalo vzhledem k lidaru jen pod drobným úhlem, a každý další paprsek se již odrazí od jiného místa na vozidle. Ke slip efektu u měření ze stativu může podle stěžovatele dojít v případě, že jsou v ose pohyblivé věci, kdy se paprsek odrazí ne od přední části vozidla, ale od něčeho pohyblivého, co je v cestě paprsku. K prokázání těchto svých tvrzení stěžovatel

navrhoval provedení důkazu dokumentem BBC a zprávou Daily Mail, znaleckým posudkem a vyšetřovacím pokusem.

[42] Správní orgány a krajský soud navrhované důkazy neprovedly, přičemž podrobně odůvodnily, proč je považují za nadbytečné a irelevantní. Krajský soud nepřistoupil k nepřipustnému hodnocení obsahu navrhovaných důkazů před jejich provedením, jak namítá stěžovatel. Aniž by se jakkoli vyjadřoval k jejich konkrétnímu obsahu, v odůvodnění rozsudku dospěl k závěru, že jejich provádění není pro nadbytečnost nutné. Stěžovatel tedy nebyl nijak zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, jak tvrdí.

[43] Nejvyšší správní soud shodně se správními orgány a krajským soudem zdůrazňuje, že v nyní posuzované věci bylo najisto postaveno, že měření rychlosti bylo prováděno ze stativu, nikoli tzv. měřicí pistolí (mobilním měřením) z ruky. Stěžovatelova argumentace namítající vznik slip efektu při pohybu ruky při mobilním měření se tak zcela mýjí se skutkovým základem posuzovaného případu. Současně bylo ve správním řízení prokázáno, že v ose měření (mezi rychloměrem a vozidlem) nebyly žádné pohyblivé věci, které by vstoupily do cesty paprsku, a mohly by tak (v případě pravdivosti stěžovatelovy teorie o vzniku slip efektu při měření ze stativu) měření jakkoli ovlivnit. Z odborného vyjádření ATS-TELECOM PRAHA ze dne 27. 4. 2016 plyne, že není možné, aby byl měřicí paprsek ovlivněn objektem, který je mimo svazek laserových paprsků. K nutnosti měření pod nulovým úhlem z téhož vyjádření vyplývá, že návod k obsluze nulový měřicí úhel nevyžaduje. Současně při vyšším úhlu dochází k tzv. kosinus efektu, jehož důsledkem je snížení naměřené rychlosti. Tvrzení o vzniku slip efektu při měření ze stativu pod nenulovým úhlem, které by vedlo ke změření vyšší než skutečné rychlosti, tak bylo také jednoznačně vyvráceno.

[44] Nejvyšší správní soud k podpoře závěru o nadbytečnosti provedení navrhovaných důkazů doplňuje, že důkazy, kterých se stěžovatel dovolával, zjevně nepojednávají o stejném typu rychloměru, který byl použit v nyní souzené věci. Aniž by soud tyto důkazy prováděl a hodnotil, již z jejich označení (dokument BBC nazvaný „*BBC Inside Out - LTI 20/20 Inaccuracy Documentation*“) je zřejmé, že se věnují jinému typu lidarů (laserový měřič LTI 20/20) a nikoli lidarů použitému v případě stěžovatele (MicroDigiCam LTI). Provedení důkazů navrhovaných stěžovatelem by mohlo teoreticky zavdat pochybnosti o možných vadách vznikajících při měření z ruky jiným typem lidarů, tedy mohlo vést toliko ke zjištění pro nyní souzenou věc zcela bezpředmětným. Také tato okolnost ukazuje na správný závěr o nerelevantnosti důkazních návrhů.

[45] Co se týče návrhu na provedení vyšetřovacího pokusu, soud poznamenává, že si lze jen stěží představit, že by provedení vyšetřovacího pokusu zpětně prokázalo, že při *tomto konkrétním měření* k tvrzenému slip efektu *skutečně* došlo, a měření tak bylo negativně ovlivněno. Uvedený závěr je zřejmý obzvláště v tom ohledu, že by bylo nadmíru obtížné zpětně prokázat nesprávnost provedeného měření spočívajícího v nesprávném držení (či nevhodném pohybu) laserového rychloměru policistou, který měření prováděl. Stručně řečeno, nesprávnost při měření bude zpětně vždy těžko prokazatelná, a to tím spíše, pokud stěžovatel námitku, že naměřená rychlost neodpovídala skutečnosti, nevznesl ihned po zastavení vozidla policisty (srov. obdobně rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015 – 35).

[46] Je pravdou, že městský úřad při vypořádání důkazních návrhů mimo jiné také uvedl, že předložený dokument BBC a zpráva Daily Mail jsou v cizím jazyce, stěžovatel je správnímu orgánu nepředložil v úředně ověřeném překladu do českého jazyka, ačkoli mu taková povinnost plyne z § 16 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Stěžovateli lze přisvědčit, že správní orgán by neměl odmítnout provedení navrženého důkazu *pouze* proto, že byl předložen v cizím

jazyce, aniž by předtím účastníka řízení vyzval k odstranění této vady (poskytnutím úředně ověřeného překladu). Z odůvodnění rozhodnutí městského úřadu však plyne, že zásadním důvodem pro neprovedení těchto důkazů byla pro správní orgán jejich nepodloženost a nevěrohodnost, nikoli skutečnost, že jsou cizojazyčné. Správní orgán proto nepochybil, pokud stěžovatele nevyzval k předložení úředně ověřených překladů. Takový postup by byl totiž nadbytečný a zcela v rozporu se zásadami ekonomie a hospodárnosti řízení.

[47] Závěrem soud konstatuje, že otázka zveřejňování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu se nijak nedotýká předmětu tohoto řízení. Soud proto neshledal důvodu se jí v tomto rozhodnutí zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatelovy námitky jsou nedůvodné. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[49] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ani mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu